

Malversació

written by Alfons Duran Pich | 13 de juliol de 2018

Un dels arguments que el *búnquer* ha utilitzat per construir una denúncia contra el president Puigdemont, el seu Govern, el Parlament en les seves figures més representatives i contra tot aquell a qui se li suposi certa proximitat política o ideològica a aquest grup, és el suposat delictes de malversació de diners públics.

En aquest cas, la malversació té a veure amb els teòrics recursos econòmics utilitzats per a la preparació i execució del referèndum del primer d'octubre de l'any passat, a partir d'una denúncia presentada davant d'un jutjat d'instrucció de Barcelona, que de la mà del grupuscle ultradretà Vox, i que la fiscalia va assumir per querellar-se. La denúncia ha tingut ampli recorregut, tot i que el mateix govern del Partit Popular, en la figura del ministre d'Hisenda senyor Montoro, va ratificar documentalment que no hi va haver malversació per cap concepte.

Malversació ve de *male versatio*, que significa una apropiació indeguda de valors o fons que t'han estat confiats per raó del teu càrrec. La malversació pot correspondre a diners públics, però també als privats. En aquest últim cas, és una qüestió particular entre la propietat i els seus agents.

En l'àmbit públic la propietat són els contribuents, i els seus agents són els responsables polítics elegits democràticament per complir el projecte encomanat. No vull entrar aquí en la legitimitat del referèndum del primer d'octubre, sinó en la lectura econòmica d'aquell succés.

A Catalunya no hi va haver malversació perquè el referèndum, la seva preparació i execució es va pagar amb contribucions privades, de vegades monetàries i, en moltes ocasions, amb hores no retribuïdes que persones de diferent edat i condició

van prestar al projecte perquè els il·lusionava. I és que els catalans, en general, no tenim gaire confiança en el subsidi públic (i la raó ens sobra) i acostumem a pagar-nos-ho tot de la nostra butxaca. Fins i tot, com bé saben els espanyols que viuen a Catalunya, quan sortim de copes, cadascú paga la seva. Segurament per això el primer ferrocarril de l'Estat va ser el de Mataró a Barcelona, resultat de la iniciativa privada per apropar la producció a la distribució, mentre que el de Madrid a Aranjuez (la segona línia fèrria), va comptar amb les ajudes públiques que el marquès de Salamanca i els seus amics de la cort van saber obtenir, amb el vistiplau de la monarquia, que l'utilitzava per anar del seu palau a Madrid al seu palau a Aranjuez, sense que la rendibilitat econòmica del projecte els importés. El "Capitalisme d'amiguets" ve de lluny.

Crida doncs l'atenció tant d'interès en una malversació inexistent (que només s'explica per una lectura ideològica dels fets) i el poc interès que desperta el malbaratament generalitzat que practica l'Estat en els darrers vint anys i que cal inserir en un model de corrupció sistèmica estructural.

Fa uns dies l'Associació de Geògrafs Espanyols, un grup poc conegut que pertany a l'àmbit acadèmic, ha publicat un informe molt ben documentat amb el títol: *Aproximació a la geografia del malbaratament a Espanya: balanç de les últimes dues dècades*. Aquest informe no fa més que ratificar el que al llarg del temps s'ha anat publicant i el que la mateixa gent ha pogut constatar al seu territori. Aquest informe no inclou l'afany megalomaniac de l'Estat, amb la construcció d'edificis, parcs, centres, recintes esportius, etc., molts d'ells en desús i el seu manteniment que, si es fa, suposa una quota més per als contribuents.

Entre les seves conclusions, destaca l'afirmació que "Les nostres estimacions inicials indiquen que en les últimes dues dècades més de 80.000 milions d'euros (les obligacions concretes superen els 97.000) s'han gastat malament o s'han

compromès en infraestructures ocioses i en projectes o esdeveniments efímers o inútils. ”

Només per situar-nos detallarem algunes partides del malbaratament:

- Alta Velocitat (AVE) ...: 26.200 milions
- Autovies: 5.900 milions
- Ports i aeroports ...: 9.500 milions
- Dessaladores: 4.300 milions

Resulta evident que “malbaratament” i “malversació” són figures conceptuals que se superposen, encara que la primera no tingui conseqüències penals, ja que qui s’hauria d’ocupar del tema (el tan diligent cos de fiscals) sembla no estar-ne interessat. Malbaratament no és més que executar tasques a un cost major al mínim possible, i quan l’agent actiu d’aquest malbaratament és l’aparell de l’Estat, la malversació –aquesta sí– cau pel seu propi pes.

I atenció: això no té res a veure amb la inviabilitat econòmica i social de la majoria d’aquestes inversions, que és un plus d’incompetència.

Deia el meu estimat i enyorat Peter Drucker, que res no és més malgastador que fer amb gran eficàcia allò que és totalment innecessari. És ben cert, tot i que encara ho és més fer-ho amb gran ineficiència, com és el cas, i afavorir una minoria d’oligarques camuflats.

Si volen trobar malversació, que la busquin en un altre lloc. D’haver-n’hi, n’hi ha. I en abundància.